

הוצאות מחיה וסבירות של ההכנסה החייבת

מאת

דני נתנזון, יועץ מס

אחד הנושאים המרכזיים אשר עומדים לדיון עם פקיד השומה, הינו הוצאות המחיה של הנישום. מאחר ולגובה הוצאות המחיה של הנישום יש השלכה מיידית על סבירותה של ההכנסה, ומאפשרת למפקח לקבוע כי לנישום הפרשי הון בלתי מוסברים, יש הכרח להתייחס לנושא באופן מעמיק ביותר.

קיימות מספר גישות אשר בעזרתן ניתן לתאר את התנהגות הצריכה של המשפחה, או לצורך עניננו, הוצאות המחיה של המשפחה. חלקן מוצאות קשר בין רמת ההכנסה וגובה הוצאות המחיה של המשפחה, חלקן מתבססות על קריטריונים אחרים.

גישות להשוואה והגדרת הנושא

הגישות המקשרות בין רמת ההכנסה וגובה הוצאות המחיה מוצאות כי ככל שתעלה רמת ההכנסה, יגדלו גם הוצאות המחיה, או לחילופין, יגדלו עד לשיעור מסוים שמעבר לו תחל המשפחה לחסוך, כך שאחוז הצריכה מתוך הכנסתה יקטן ככל שתגדל ההכנסה.

הגישות המנתקות את הקשר בין רמת ההכנסה והוצאות המחיה מתבססות על הקריטריונים הבאים:

1. הוצאות המחיה של המשפחה תלויות בדפוסי התנהגות שסיגלה לעצמה, הן ברמה גבוהה משום שבעבר הכנסתה היתה גבוהה, ועתה נמוכה, והיא חיה מעבר ליכולתה, וכן להיפך. כן יש משפחות אשר צורכות בהווה ע"ח העתיד באופן המאפיין את הציבור הישראלי בימים אלה, ולשימוש הרווח בשיקים דחויים וכרטיסי אשראי.
2. משפחות צורכות עפ"י דפוסי התנהגות הסביבה בה הן מתגוררות, הן ברמה הגבוהה מיכולתם הכלכלית והן ברמה הנמוכה ממנה. זאת בהנחה כי המשפחה מתגוררת באזור אשר לא תואם את רמת ההכנסה שלה.
3. יש קשר בין גילה של המשפחה והוצאות המחיה שלה. צעירים "אוכלים" יותר, ואף מעבר להכנסתם. מבוגרים "אוכלים" פחות, עקב סיבות של גיל, בריאות וכד'.

אפשר לקבוע כי הוצאות המחיה של נישום אינן תוצאה של נוסחה מתימטית מדויקת, אלא קשורות בגורמים רבים. הייתי לפיכך מגדיר את המושג **הוצאות מחיה** באופן הבא:

"רמת הוצאות ממוצעות אשר מוציאה משפחה למחיתה, לקניית מוצרים ושירותים, כפונקציה של רמת ההכנסה, איזור המגורים, התנהגות הסביבה, וגילם של בני המשפחה".

גישות הנציבות לנושא

נציבות מס הכנסה מתבססת בקביעת הוצאות המחיה של הנישום, על נתונים שהיא מקבלת מהלשכה המרכזית לסטטיסטיקה. זאת, עורכת מדי מספר שנים סקר של הוצאות המשפחה. טבלאות המחיה עד שנת 1987 מבוססות על סקר הוצאות המשפחה לשנת 1979-1980. טבלאות שנת המס 1988 ואילך תתבססנה על סקר הוצאות המשפחה לשנת 1986-1987 שפורסם בימים אלה.

נציבות מס הכנסה גזרה מהסקרים נתונים סטטיסטיים ממוצעים, אשר קובעים את הוצאות המחיה של המשפחה כפונקציה של רמת ההכנסה ברוטו ומספר הנפשות במשפחת הנישום. אם נשווה את הקביעה הזאת לגישות שפרטתי, ולהגדרתי למושג הוצאות מחיה, נראה שהיא כל כך פשטנית, עד כדי פגיעה ממשית בנישום.

מפקח המס, עפ"י נתונים שמספקת לו הנציבות, כמובן עפ"י שיקול דעתו, קובע אם הכנסת נישום או גידול הונו תואמים את הוצאותיו למחיה. אם לא שוכנע המפקח, או אם הסתמך על נתונים שפרסמה הנציבות, והנישום לא עומד בהם, אלה מספיקים כדי להוכיח, לכאורה, כי הנישום אשם בהשמטת הכנסה. כלומר הכנסת הנישום אינה סבירה, אינה מלאה, ולמפקח הזכות לקבוע לנישום את הכנסתו, לשנת או שנות המס, לפי מיטב השפיטה.

טבלאות המחיה - הרכב ומבנה

טבלאות המחיה שמפרסמת הנציבות הן הבסיס לקביעת המפקח. טבלאות אלה מפרטות את אחוז ההוצאה למחיה (טבלאות 2-4-6) והסכום הממוצע למחיה (טבלאות 1-3-5) מההכנסה ברוטו, לפי קבוצות הכנסה (ראה הטבלאות בנספח למאמר).

הפער בסכומים בין הטבלאות הקיימות גדול וזאת בשל ההרכב השונה של כל לוח. אסקור בקצרה הרכבו של כל לוח.

לוחות 1-2:

הינם לוחות הכוללים את ממוצע הצריכה של המשפחה ביחס להכנסתה וזאת עפ"י נתוני הצריכה של המשפחה הישראלית הממוצעת. הייתי מכנה לוחות אלה, טבלאות של נתונים סטטיסטיים מקסימליים. טבלאות אלה כוללות את כל ההוצאות האפשריות אשר יכול נישום להוציא למחיתו, וכוללות גם הוצאות אשר אינן מתאימות לכל נישום. טבלאות אלה הינן ריכוז נתוני צריכה מקסימליים של המשפחה הישראלית הממוצעת.

לוחות 3-4:

הינם לוחות 1-2 אשר החסירו מהם את ההשקעה הממוצעת של המשפחה הישראלית בדירתה. מאחר ובלוחות אלה נטרלנו השקעה ממוצעת זאת, על הנישום הספציפי, הרי השימוש בלוח זה נכון יותר. כמובן שאם לנישום השקעות בדירתו (סעיפים 51-58 בהצהרת ההון), הרי שהם פורטו בהצהרת ההון שלו. אם במקום להשתמש בלוח 3 נשתמש בקביעת הוצאות במחיה בלוח 1, נחייב את הנישום גם בהוצאותיו הממשיות וגם בהוצאה של המשפחה הישראלית הממוצעת.

המסקנה העולה מהאמור לעיל הינה שהשימוש בלוח 1 פסול תמיד. הוא קובע לנישום הוצאות מחיה אשר בפועל לא הוציא למחיתו (הפער בין לוחות 1 ל-3 הינו כ-5%).

לוחות 5-6:

הינם לוחות 3-4 אשר החסירו מהם את הסעיפים הבאים: אחזקת דירה, אחזקה ושיפור הבית, נסיעות לחו"ל, אחזקת רכב, תרבות וחינוך ילדים, הוצאות בגין אירועים משפחתיים, הוצאות רפואיות. לפיכך, אפשר לקבוע כי לוחות אלה מהווים את ההוצאה המשפחתית הממוצעת על מזון ועוד הוצאות קטנות כדאר, טלפון, תרומות וכד'.

הפער בין הלוחות השונים גדול. לוחות 3-4 גבוהים מלוחות 5-6 בכ-30%. לוחות 1-2 גבוהים מלוחות 5-6 בכ-40% שימוש לא נכון בלוחות יגרום לנישום בהכרח הפרשי הון. הדרך הנכונה לשימוש בלוחות הינה להוסיף ללוח 5 את ההוצאות שהוציא הנישום הספציפי למחיתו.

אם אשתמש בדוגמא באחוזים, הרי נישום אשר אינו משלם שכ"ד, לא מעסיק עוזרת בית, ילדיו כבר אינם לומדים בב"ס ואין לו רכב פרטי, הוצאותיו האמיתיות למחיה נמוכות בכ-15% משייקבע לו בשימוש בלוח 1. בחישוב מספרי, נישום אשר הוצאותיו המוצהרות למחיה במשך מספר שנים עומדות על 60,000 ש"ח, יקבע לו המפקח הוצאות מחיה בסכום של 70,000 ש"ח. סכום של 10,000 ש"ח הפרש לא מוצדק, סכום אשר בפועל לא הוציא למחיתו אך בגינו דורש ממנו המפקח מס.

התנהגות הנישום ומפקחי המס

המציאות מלמדת אותנו כי בדרך כלל נוטים רוב מפקחי המס להשתמש בלוח 1 ולהוסיף לו את ההוצאות אשר נכללות בפער בין לוחות 5-6 ללוחות 3-4 (נסיעות לחו"ל, אחזקת רכב וכד'), כך הם מגיעים בהכרח להפרשי הון אשר אותם לא מסוגל הנישום להסביר.

ברוב המקרים נמנע הנישום מלהגיע לעימות משפטי עם פקיד השומה בנושא הוצאות מחיה. כנראה מהסיבות הבאות:

1. התיחסות של מעין "אורים ותומים" לטבלאות המחיה.
2. חוסר יכולת כספית להתעמת עם פקיד השומה.
3. חשש מעימות עם פקיד השומה בשל ההשלכות הנובעות מעימות כזה.

מפקחי המס יודעים זאת ומנצלים זאת באופן מקסימלי, בכך שהם לוחצים על הנישום להגיע להסכם, תוך שימוש בלוח 1. הם עושים זאת מתוך הכרה כי הנישום יהסס להגיע לעימות משפטי, ומתוך אמונה כי הנישום הינו מעלים הכנסות עד אשר יוכח אחרת, מתוך אמונה כי לוח 1 "מיטיב עם הנישום", ומתוך אמונה כי עצמאים "אוכלים" יותר.

פסקי דין ועמדת בית המשפט

למרות האמור לעיל היו שפנו לערכאות. ברצוני להזכיר שני פסקי דין. הראשון - **יהושע שפירא** נגד **פקיד שומה חיפה** (פס"ד ניתן ב-5.84). בפסק דין זה קבע השופט בייסקי כי על פקיד השומה לבסס שומה לנישום רק על בסיס נתונים שיראו מה היתה רמת החיים והוצאות המחיה של הנישום. כלומר, התבססות סתמית על טבלאות המחיה שמפרסמת הנציבות אינה הוכחה מספקת, ולא יעמדו כהוכחה בבית משפט. ואצטט מפסק הדין:

"אין חולק על כך כי בשומה המתבססת על גידול הון בלתי מוסבר, מותר לפקיד השומה להוסיף על סכום ההון עליו מצהיר הנישום, את הוצאות הקיום המשוערות לגבי השנים אליהן מתייחסות הצהרות ההון, ומאחר שאין דרכן של הבריות לנהל פנקסים מדויקים על הוצאות המחיה שלהן, הרי בדרך כלל זו שאלה של תחשיב... ברם, לא די לו לפקיד השומה לבסס שומה על גודל משפחתו ורמת חייו של הנישום כשאין בידיו כל חומר להראות מה היתה רמת החיים ומה הוצאות המחיה הדרושות לקיום הנישום לפי רמת חייו..."

ציינתי בפתיחה כי טבלאות הוצאות המחיה מפרטות את ההוצאה הממוצעת של המשפחה העירונית. מאחר ופקיד השומה דן גם בעניניהם של נישומים אשר אינם עירוניים, עומדת בפניו בעיה של קביעת הוצאות מחיה של משפחה כזאת. במקרים כאלה נטו מפקחים להקטין את הוצאות המחיה המפורטות בטבלאות כדי להתאימן למחיה "בכפר". כאן אני מגיע לפסק דין השני - **עלי סויטאת ודראושה מוחמד** נגד **פקיד שומה עכו** (פס"ד ניתן ב-4.87). קובע בפסק הדין השופט ביי:

"כשמדובר במשפחה כפרית לא יוכל פקיד השומה להתבסס על תחשיב למשפחה עירונית, אפילו "הוריד" חלק מההכנסות עפ"י התחשיב העירוני", ובהמשך לפסיקה בפס"ד שפירא, קובע שוב השופט ביי: "בהתבססו על תחשיב, על פקיד השומה להביא עדות על מבנה התחשיב, הרכב הנתונים שלו וכיצד נערך..."

נראה לי כי יש להרחיב את המושג "**כפרית**" וזאת מעבר לתושבי כפרים, ולפרש קביעתו זאת של השופט, כי גם במשפחות עירוניות, ולמרות שמדובר במשפחות עירוניות, הרי שגישה של ממוצע פוגעת בנישומים רבים. קיים פער עצום בין תושבי הערים עצמם, וצריך להכיר בכך. אומנם משפחות אלה נדגמו ע"י הלשכה לסטטיסטיקה, אך לצורך בדיקה סטטיסטית של נתונים ולא לצורכי מס. צריך להבין שמספרים אינם נתון מוחלט ובעל משמעות אחידה תמיד, יש אפשרות לפרשם באופנים שונים.

השלכות למע"מ

במקביל לסמכויותיו של פקיד השומה, רשאי גם מנהל המכס ומי שהוסמך מטעמו, לערוך לנישום שומות על בסיס הפרשי הון בלתי מוסברים שנתגלו ע"י פקיד השומה.

סעיף 77א' בחוק מע"מ קובע כי רשאי המנהל לשום לפי מיטב השפיטה את המס המגיע או את מס התשומות של החייב במס אם לדעת המנהל הגיש העוסק דו"ח תקופתי אשר איננו מלא, או איננו נכון, או איננו נתמך בפנקסי חשבונות. רשאי המנהל לקבל את הקביעה הבסיסית של פקיד השומה ולהתבסס עליה כבסיס מוכח לכך שהעוסק הגיש דו"ח כאמור בסעיף 77א', ולקבוע שומה לנישום אשר מבוססת על הפרשי הון בלתי מוסברים.

בפסק הדין שניתן ע"י נשיא בית המשפט העליון (ע.א. 101/83, פסק הדין ניתן ב-6/86) קבע הנשיא כי קביעת פקיד השומה בדבר הפרשי הון מהוים בסיס מספיק לקביעת המנהל:

"על פי האמור בסעיף 77א' לחוק הנ"ל, על הודעת השומה לפרט את נימוקי השומה וההודעה של המשיב אכן ציינה כי הוא ערך את שומתו לאור הפרשי הון שנתגלו ע"י רשויות מס הכנסה".

כן הוסיף הנשיא כי קביעת פקיד השומה מוכיחה לגבי מע"מ כי לא נוהלו פנקסי חשבונות. עפ"י סעיף 83ד' חובת ההוכחה חלה על המערער - משמע על העוסק.

נראה כי רוח זאת של דברים מחמירה מאד עם העוסק וקובעת:

1. הפרשי הון שקבע פקיד השומה מאפשרים למנהל המכס להוציא שומות לפי סעיף 77א'.
2. הפרשי הון שקבע פקיד השומה מהווים הוכחה מספקת.
3. הנישום יכול לעמוד בפני עימות משפטי הן עם פקיד השומה והן עם מנהל המכס בשני משפטים נפרדים (ראה גם מאמר עו"ד ח. שטרנברג, **השבונאות ומיסים**, 34).

סיכומים

מכל האמור אפשר להבין כי במישור המשפטי סיכוייו של הנישום או העוסק בנושא הפרשי הון אינם רבים, ולו רק מאחר וברוב המקרים נטל ההוכחה נופל על הנישום. נטל ההוכחה קשה ולעיתים אף בלתי אפשרי, או במילותיו של השופט ויתקון: **"עליו להוכיח כביכול עובדה שלילית, כלומר שלא הרויח את הסכום שנקבע על ידי פקיד השומה ללא בסיס חשבונאי"**. לפיכך, עלינו לשוב לנקודת ההתחלה ולפתור את בעיית הפרשי ההון במסגרת הדיון עם פקיד השומה. זאת נעשה אם יפעל המפקח על בסיס כלים סבירים, מובנים ובאופן אוביקטיבי והוגן.

כדי שנוכל לעשות זאת עלינו לנסות ולשנות את דרכן של הבריות ולנסות ולתעד במסמכים את כל מה שניתן לתעד. בכך נוכל לענות על דרישות הנציבות כפי שהן עולות מהוראות ביצוע שפורסמו. באופן כללי מבהירות הוראות הביצוע כי אל לו לפקיד השומה לקבל את מה שאני מכנה **"פתק מההורים"** והן קובעות כללים לטיפול במתנות, ירושות, העברות כספים, מימוש דברי ערך, וזכויות בהגרלות. מעבר לכך, נותר לנישום להוכיח את הסכום שהוציא למחיתו השוטפת. יכול הוא לעשות זאת במקרים מסוימים או במקרים בהם הוא צופה כי תתעורר בעיה בעת דיון, אם ירכוש שירותים ומוצרים באמצעות כרטיסי אשראי המספקים תיעוד לקניה, או אם יבצע זאת באמצעות שיקים הניתנים לאיתור ומעקב.

מסקנות

אם קיימת לנישומים בעיה בשנות המס הקודמות, נראה לי כי הבעיה תחריף בעת דיון בהצהרות הון ל-31.12.1988 ואילך. הוצאות מחיה לשנים הקודמות התבססו על סקר הוצאות המשפחה לשנת 1979-1980. הוצאות שנת מס 1988 ואילך תתבססנה על סקר הוצאות המשפחה לשנת 1986-1987. קיימים הבדלים בין תוצאות הסקרים. מהשוואה ביניהם נראה לי כי עפ"י נתוני 1986-1987, המשפחה הישראלית הממוצעת צורכת מעבר להכנסתה, לעומת הסקר הקודם לפיו הצליחה המשפחה לחסוך. מאחר ובשנת המס 1988 ובמיוחד המחצית השניה של השנה חלה האטה במשק, אשר בהכרח השפיעה על גובה הוצאות המחיה, התבססות על נתוני שנת 1987, שהיתה שנה טובה, לא תשקף את המצב האמיתי. התבססות זאת תיצור הפרשי הון שיגדלו אם גם שנת המס 1989 תהיה שנה של האטה כלכלית. על נציבות מס הכנסה והמחלקה הכלכלית לתת דעתה לכך, על יועצי המס והנישומים להיות מוכנים ולהרגיל את הבריות לתעד רמת מחיתם במסמכים מתאימים.

נציבות מס הכנסה רואה בנושא הוצאות המחיה כלי חשוב בהגדלת חבות המס של הנישום. היא מנחה כי בכל תהליך של הוצאת צו יש להסתייע בכלכלן מהמחלקה הכלכלית. מאחר ולרוב לא מגיע הנישום לשלב הוצאת צו, אלא "נשבר" בדרך, מהטעמים שהזכרתי, נותר לו להתעמת עם מפקח המס אשר פועל לפי שיקול דעתו תוך שימוש שגוי בטבלאות או מתוך התעלמות מוחלטת מהן. כל זאת בהעדר הנחיות חדשות ומדויקות לאופן קביעת הוצאות המחיה. כך, לא במעשה אלא במחדל, מאפשרת הנציבות לכל מפקח לעשות ככל העולה על רוחו. מתברר כי ככל שיוורדים בהיררכיה עולה הקדושה ומפקחים דורשים מעבר לדרישת המחלקה הכלכלית של הנציבות. עם עמדה זאת אנו נאלצים להתפשר.

לסיכום אפשר לקבוע:

1. השימוש בטבלאות המחיה של הנציבות באופן הנוכחי, פוגע בנישום וקובע לו הפרשי הון בלתי מוצדקים.

2. טבלאות המחיה שטחיות ופשטניות באופן הפוגע בנישום בכך שאין בהן התיחסות לנישום ספציפי.

עמ' 7

3. מנהל המכס רשאי לקבוע שומות על סמך קביעת הפרשי הון ע"י פקיד השומה.

4. סיכויי הנישום במשפט בנושא הפרשי הון, קלושים.

מכך יש להסיק מסקנות ולהתכונן במהלך השנים לדיון בנושא של הוצאות מחיה ולתעד במסמכים את שניתן לתעד.

מעבר לכך, יש לבנות טבלאות מחיה אלטרנטיביות וזאת תוך הסתמכות על סקר הוצאות המשפחה של הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה. טבלה אשר בניגוד לטבלאות השטחיות של הנציבות, תכלול רכיבים אשר יאפשרו לקבוע את הוצאות המחיה על סמך הוצאות אמיתיות שהוציא נישום למחיתו. על הטבלאות להתבסס על גובה ההכנסה, מספר הנפשות, אזור המגורים, גילם של בני המשפחה.

טבלאות אלה יוכלו להציג אנשי המקצוע העוסקים בנושא, הן בעת דיון עם פקיד השומה והן בעת עימות משפטי.

לוח מס' 1

הוצאה כספית ממוצעת לתצרוכת לפי קבוצות הכנסה כספית למשפחה ולפי גודלה לשנת מס 87 (בשקלים חדשים)

שש ויותר נפשות הוצאה למשפחה	חמש נפשות למשפחה	ארבע נפשות הכנסה	שלוש נפשות עד שתי נפשות		הוצאה ממוצעת למשפ' עד	
			הוצאה ממוצעת למשפ' עד	מס' משפחות		
24770	24525	23789	20111	16677	21419	11470
12998	9728	10709	10546	8747	8993	11471
15696	14879	14061	14552	12590	12917	15951
18557	16759	17168	16432	14633	17495	19701
22563	19865	17576	17331	17740	19293	23201
21092	19293	20846	19784	17822	20519	27601
26324	23871	20111	19130	20192	21500	32151
31556	26732	24035	21010	20601	24198	38151
29267	28122	26487	27305	23708	26651	44551
33763	30411	30166	24770	24525	28367	56901
34744	36951	37278	33027	28122	33763	127551
48069	50930	50930	45208	39322	46598	מעל

לוח מס' 2

הוצאה כספית מתוך ההכנסה הכספית למשפחה לפי גודלה וקבוצת הכנסה לשנת מס: 87 (באחוזים)

שקל חדש

שש נפשות	חמש נפשות הוצאה למשפחה	ארבע נפשות הכנסה למשפחה	שלוש נפשות עד שתי נפשות		שקל חדש
			הוצאה למשפחה	הכנסה למשפחה	
114	107	106	95	13712	11471
103	93	92	98	17825	15951
106	92	81	89	21440	19701
88	76	78	82	25346	23201
88	81	64	72	29833	27601
89	76	59	69	35151	32151
71	67	67	64	41384	38151
66	65	59	56	50774	44551
37	40	35	43	92241	56901

לוח מס' 3

הוצאה כספית ממוצעת לתצרוכת לפי קבוצות הכנסה כספית למשפחה ולפי גודלה לשנת מס 87 בניכוי הוצאות סעיף 51-58 בהצהרת הון

(בשקלים חדשים)

שש ויותר נפשות הוצאה למשפחה	חמש נפשות למשפחה	ארבע נפשות		שלוש נפשות עד שתי נפשות	
		הכנסה	למשפחה	הכנסה	למשפחה
24035	23544	20519	15696	11470	24035
12998	8728	8911	8584	עד	11470
15614	14633	12590	11690	-15950	11471
18230	16595	16922	13979	-19700	15951
21991	19538	18557	16759	-23200	19701
21991	18803	19947	16992	-27600	23201
25670	22481	20683	19211	-32150	27601
30575	25506	23135	19865	-38150	32151
28449	26405	25343	22481	-44550	38151
31310	29103	27059	19947	-56900	44551
33354	34989	31801	25670	-127550	56901
46598	48069	43736	34989	מעל	127551

לוח מס' 4

הוצאה כספית ממוצעת לתצרוכת לפי קבוצות הכנסה כספית למשפחה ולפי גודלה לשנת מס 87 בניכוי הוצאות סעיף 51-58 בהצהרת הון

(באחוזים)

שש נפשות	חמש נפשות הוצאה למשפחה	ארבע נפשות		שלוש נפשות עד שתי נפשות	
		הכנסה למשפחה	למשפחה	הכנסה למשפחה	למשפחה
113	107	91	86	11471	13712
102	93	95	78	15951	17825
102	90	87	78	19701	21440
87	75	78	66	23201	25346
87	76	70	65	27601	29833
87	72	66	57	32151	35151
69	64	62	54	38151	41384
62	57	53	38	44551	50774
36	37	34	27	56901	92241

לוח מס' 5

הוצאה כספית ממוצעת לתצרוכת בניכוי הוצאה ממוצעת בסעיפי טופס רמת חיים ובסעיפי הצהרת הון (58-51) לפי קבוצות הכנסה למשפחה ולפי גודלה לשנת מס 87

(בשקלים חדשים)

שש ויותר נפשות הוצאה למשפחה	חמש נפשות למשפחה	ארבע נפשות הכנסה	שלוש נפשות עד שתי נפשות		הוצאה ממוצע למשפ' עד		
			הוצאה ממוצע למשפ' עד	הוצאה ממוצע למשפ' עד			
20192	18312	17576	15696	12099	16268	11470	11445
12998	12671	11118	11445	9401	11471	11471	12998
15533	13979	13244	12671	11118	15951	15951	15533
18966	16432	13126	12508	13571	19701	19701	18966
19130	15369	16023	15533	12835	23201	23201	19130
21500	17249	14797	13489	14388	27601	27601	21500
26160	19947	17658	15451	14388	32151	32151	26160
24280	19538	19457	21092	17168	38151	38151	24280
25343	21909	21991	19048	14388	44551	44551	25343
26324	26324	26814	21909	19947	56901	56901	26324
36461	36542	36461	30575	27713	127551	127551	36461

לוח מס' 6

הוצאה כספית ממוצעת לתצרוכת בניכוי הוצאה ממוצעת בסעיפי טופס רמת חיים ובסעיפי הצהרת הון (58-51) לפי קבוצות הכנסה למשפחה ולפי גודלה לשנת מס 87

(באחוזים)

שקל חדש

שש נפשות	חמש נפשות הוצאה למשפחה	ארבע נפשות הכנסה למשפחה	שלוש נפשות		שתי נפשות		
			שלוש נפשות	שתי נפשות			
95	81	83	76	69	11471	11471	95
87	78	71	78	63	15951	15951	87
88	77	58	71	64	19701	19701	88
76	60	62	64	51	23201	23201	76
72	58	49	53	54	27601	27601	72
75	57	44	52	41	32151	32151	75
59	47	51	47	41	38151	38151	59
49	42	26	41	29	44551	44551	49
29	29	24	26	22	56901	56901	29